

MÍCHAČKY STAVÍ MOSTY

TEXT: PAVEL HARTMAN

Rodič a trenér. Oba chtějí, aby jim děti ve sportu rostly před očima. Výkonnostně, ale i jako osobnosti. Přesto stojí mnohdy proti sobě. Trpí tím všichni, nejvíc samozřejmě děti. Jak hrany obrousit a udělat z obou autorit parťáky?

Michal Eisenkolb je táta a trenér zároveň. Nejdřív vodil syny do haly pražské Sparty na florbal, pak mu už nestačilo se jen na ně dívat, a tak začal pomáhat s přípravou žáčků na palubovce. Dělá to tak dobře, že vyhrál v soutěži „Děkujeme, trenéře“ o nejlepšího českého trenéra dětí roku 2015.

Ještě když seděl na tribuně, trpěl. Rodiče nadávali soupeři, rozhodčímu, trenérům, vlastním dětem. Někdy se dokonce schylovalo k tomu, že se mezi sebou poperou. Připadal si jako v bláznině. A tak si řekl: Dost!

Neutekl jinak s klasickou větou, že tohle nemá ani jeho kluci zapotřebí, ale rozhodl se to změnit. A zavedl turnaje v míchačce. Co to je?

Na jedno místo se sjedou týmy z různých florbalových klubů. Jména všech hráčů se smíchají v jednom pytlíku a vylosují se z nich nová směsná mužstva. Ta si to potom mezi sebou rozdávají. Hraje se na výsledky, ale vítězové ani poražení se nevyhlašují. Všem účastníkům se na závěr pověsí na krk místo medaile florbalový míček, do ruky se jim přidá sladkost a odcházejí spokojeně domů.

„Přál bych vám vidět tu změnu. Už na prvním turnaji. Rodiče nenáviděných klubů spolu začali komunikovat, kluci z rivalských týmů si pomáhali, a když se pak všichni potkali opět na nor-

se budou otkávat i noví adepti rozhodcovského cechu. „Už mám dohodu, že turnaj přijdou pískat mladí kluci. Za odpoledne odpískají bez stresu spoustu zápasů. Kde se lépe naučí rozhodovat?“

Nejlepší zpráva však je, že tahle spontánní výchovná akce přeskakuje do jiných sportovních odvětví. „Zkousíš to hokejisti a už se mě na to ptali i známí z fotbalové přípravy. Jsem zvědavý, jestli to i u nich zabere,“ říká Eisenkolb.

Řekněme si upřímně: Bylo by to třeba. Prostředí při fotbalových a hokejových žákovských zápasech se začíná lepšit. Ovšem stále je na čem pracovat. Tatínkové, maminky či trenéři, kteří zběsile křičí zpoza trávníku a mantinelů na potomky, ještě nevymizeli.

Michal Broš o tom ví své. Má zlato z mistrovství světa 2000, v elitní české soutěži a v reprezentaci nasázel 306 gólů, posbíral šest mistrovských titulů, z toho dva ve Finsku. Teď trénuje mládež v Kralupech a v pražských Letňanech. Zároveň je svědomitý hokejový táta, který chce pro syna to nejlepší. A tak mnohdy žasne, co se na mládežnických kluzištích děje.

„Spousta rodičů dokola rozebírá rozhodnutí trenéra. Nominaci na zápas, nominaci na přesilovku – pořád se některým rodičům něco nelíbí. Zároveň vytvářejí tlak na děti. Pořád na ně řvou:

Musíš vyhrát, musíš střítet, musíš udělat kličku. Prostě musíš, musíš, musíš!“ popisuje Broš vlastní zkušenosti. „Ve finále tak kluci nesportují pro sebe, ale pro rodiče. Protože musí. Většina pak ztrácí motivaci a chce daleko míň, než chtějí rodiče.“

Co ho nejvíce tíží?

„Hodně rodičů dá kluka na hokej, aby sbíral medaile. Strašně touží po tom, aby jejich syn vyhrál o víkendů zápas, dostal se do nějakého výběru. Je to krátkodobé uvažování. Vůbec jim nedochází, že z devadesáti procent z dětí žádné velké hvězdy nebudou. Podstatou je dát dítě na hokej hlavně proto, že získá pozitivní vlastnosti do života. Že se v kolektivu naučí vycházet s lidmi, respektovat autority i soupeře, překonávat překážky a spoustu dalších věcí. Jenže, bohužel, jen málo rodičů v hokeji to zatím chápe,“ přemítá Broš.

Nedělejme si iluze, že ve fotbale se to už neděje. I v něm se pohybuje, navzdory široké osvětě, pořád

FOTO SPORT: MICHAL BERÁNEK

13

TOLIK MLÁDEŽNICKÝCH AKADEMIÍ SDRUŽUJE POD SEBOU ČESKÝ SVAZ LEDNÍHO HOKEJE.

málních turnajích, chovali se k sobě jinak. Kluci neměli třeba problém přiznat teď ve prospěch soupeře, protože předtím s ním byli v jednom mužstvu,“ líčí nadšeně Michal Eisenkolb.

Letos v dubnu se rozjede kolotoč turnajů opět. A kapacita haly už na to málem nestačí. Takovou popularitu si získal jeho projekt za zhruba pět let trvání. Bez reklamy, bez direktivního příkazu shora. Stačila k tomu jen zapálenost jednoho táty-trenéra a vzpomínky na klukovské hokejové mače na zamrzlém rybníku.

„Jak jsme se tehdy rozdělávali do mužstev? Dali jsme hokejky na jednu hromadu a jeden z nás je se zavřenýma očima střídavě rozhazoval na dvě strany. Tak vznikly bez hádání dva týmy a mohli jsme hrát. Na míchačce je to stejné. Jen hráče do týmů losuje počítač,“ usmívá se Eisenkolb.

Dnes už si na míchačkách mladší žáci řídí sami nejen sestavu, ale i střídání. V přátelské atmosféře

^
RADA OD MISTRA. VIKTOR UJČÍK, BÝVALÝ SVĚTOVÝ ŠAMPION, MÁ TALENTOVANÝM NADĚJÍM NA HOKEJOVÝCH KEMPECH CO ŘÍCI.

dost rodičů, kteří vidí ve svých ratolestech v první řadě budoucího superstar v Premier League nebo bundeslize s milionovými kontrakty a slávou.

Netuší, že právě touto ambicí ničí tajný sen už na počátku.

„Děti u fotbalu zůstanou, jediné když sami o něj získají zájem a budou se zdokonalovat. Když budou na fotbal chodit jen kvůli tomu, že je na fotbal vodí rodiče, přestane je to bavit a za chvíli stejně skončí. Jakmile se fotbal stane pro děti šedivou povinností bez zápalu, je to konečná,“ připomíná Antonín Plachý, vedoucí trenérsko-metodického úseku Fotbalové asociace České republiky. „Zábavnou formou lze ve fotbale vypěstovat spoustu vlastností, třeba i vztah k povinnostem.“

Sport jako příprava na život a smysluplná zábava, to je zkrátka, oč tu běží. Ve vyspělých světových sportovních klubech už to dávno pochopili. Nevěříte? Tak poslouchejte Alberta Capellase, koordinátora mládežnické akademie fotbalové

Barcelony: „V naší akademii připravujeme mladé hráče tak, aby byli v první řadě dobrými lidmi a osvojili si správný životní styl. Je pro nás důležité, aby se chovali jako gentlemani.“

I v tuzemsku jsme už pokročili. Fotbalová asociace vydala Desatero dětí pro rodiče a fanoušky. Tedy deset proseb na táty a mámy, jak by se měli chovat. Plné znění si můžete přečíst v tabulce na této straně. Podobné výzvy vysílá po republice basketbal, volejbal, házená, prostě všechny sportovní svazy. Ale myšlenky nezměníte ze dne na den. Bez toho však nové Jágry nebo Nedvědy nevychováme.

Marian Jelínek, uznávaný hokejový trenér a specialista na sportovní psychologii, to potvrzuje: „Láska ke sportu, které si dítě vybralo, se zdá být tím nejdůležitějším momentem v pozdějším věku a na těch nejvyšších úrovních, kde už je spousta talentovaných. Ale jen někteří se naučili milovat svůj sport tak, že jsou ochotní dělat něco

„PODSTATOU JE DÁT DÍTĚ NA HOKEJ HLAVNĚ PROTO, ŽE ZÍSKÁ POZITIVNÍ VLASTNOSTI DO ŽIVOTA.“

Michal Broš, hokejový mistr světa a trenér mládeže

víc než ostatní. Mají rádi hru a hrají ji, i když se stoupí, nebo když jim za to neplatí. Z takových hráčů se mnohdy rekrutují největší hvězdy. Pavel Nedvěd nebo Jarda Jágr jsou toho opravdu zářným příkladem.“

Ano, nerozhoduje talent, ale víra ve sny a ochota tvrdě pracovat na jejich naplnění. „Protože talent je z definice vrozený, měl by pro něj existovat gen. Potíž je v tom, že vědci zatím nezjistili, co každý z našich více než dvaceti tisíc genů dělá. V tomto okamžiku můžeme tvrdit jen to, že žádné konkrétní geny charakteristické pro určitý talent nebyly objeveny,“ píše Geoff Colvin v knize Talent nerozhoduje. „Vědci ještě stále mohou najít gen

▼ HRAJME PRO RADOST A ZÁBAVU! POKUD TO TAK NEBUDE, DĚTÍ NA SPORTOVNÍCH HRŠTÍCH NEPŘIBUDE.

pro hru na klavír nebo účetnictví. Zatím k tomu ale nedošlo,“ zdůrazňuje.

Co z toho vyplývá?

Že základem pro růst sportovců je správná výchova v dobře nastaveném prostředí. Jak to dostat do těch, kteří tomu stále odmítají uvěřit?

V Americe před pár roky zabíral na přehnaně ambiciózní rodiče videoklip: Zkuste si sami, co prožívá vaše dítě.

Minipříběh se odehrával na golfovém greenu. Tatínek stál pár metrů od jamky a chystal se

na závěrečnou ránu, po které měl míček definitivně zaplout do dílku. Všechno sledovala opodál parta dospělých konkurentů. V tom přiběhl na scénu tatínkův syn. A důrazně na něj hulákal: Tati, dej pravačku trošku na stranu! Pokrč se víc v kolenou! Nedávej hlavu dopředu! Nesmíš zaváhat! Táta byl z toho tak vystresovaný, že jamku, kterou by i golfový benjamínek trefil poslepu, minul.

Syn pak k partičce přihlížejících chlapů zvolal: Pánové, ještě někdo si to chce zkusit? Nikdo z nich nezvedl ruku nahoru.

Těžko říct, kolik rodičů od té chvíle přestalo při sportovních výkonech své miláčky nervovat neustálými pokyny, ovšem ti moudří určitě alespoň zbystřili.

V Česku byl klip na podobném principu natočen s Jakubem Kohákem v titulní roli. Slušelo by se ho pouštět v hlavním vysílacím čase nejsledovanějších televizí. Uvádět by to mohl titul: Tátové a mámy, nedělejte dětem, co nechcete, aby někdo dělal vám!

Pro další recept se vraťme tam, kde se daří bariéru mezi trenéry a rodiči nahradit mostem. Do florbalové Sparty za Michalem Eisenkolbem.

Jak na to jde? Pomineme-li originální míčáčku.

„Na začátku každé sezony řeknu rodičům všechno na rovinu. Na schůzce jim jasně vysvětlím, jak u nás na Spartě probíhá výchova. Aby přesně věděli, jak to myslíme a děláme. K tomu, aby tréninky a zápasy děti bavily, potřebuju mít klid. Nepotřebuju napětí a tlak od rodičů,“ vykládá. „Noví jedinci si s námi zkusí dva tři tréninky a společně s rodiči se pak rozhodnou, jestli se jim to líbí, nebo ne. Pokud ne, mohou odejít jinam. Takhle se to přirozeně proseje.“

Zkusme se ještě konkrétněji ponořit do jeho role. Jak zní jeho předsezonní monolog?

„První, co ode mě rodiče slyší, je, že nehrajeme na výsledky. Říkám jim otevřeně: Děti vám ty medaile za každou cenu vozit nebudou. Můžou je přivést, ale není to náš cíl. Za druhé je seznamuju s očekávaným výstupem, aby věděli, co by jejich děti měly po sezoně umět. Konkrétně u kluků věkové kategorie 9 až 11 let to znamená umět ovládat bez problémů balonek, umět přihrávat, umět jednoduchou kombinaci dva na jednoho a budou také umět rozpoznat, co je to obrana a co útok,“ shrnuje Eisenkolb. „S rodiči mám naprosto otevřené vztahy. Já jim můžu říct cokoli a oni mně taky. Nebereme to navzájem jako útoky nebo urážky. Ale naopak to považujeme za pomoc. Sdělujeme si vzájemně důležité informace,“ doplňuje.

Výsledek otevřenosti? Už v polovině září musí s těžkým srdcem odmítat malé adepty, neboť už má plno.

Kam až vlastně může pustit trenér rodiče? Má je nechat sledovat tréninky? Nebude jejich přítomnost špunty zbytečně rozptylovat?

„Já jsem rád, když se rodiče přijdou kouknout na trénink. Taky jsem to dělal, když jsem netrénoval. Do práce mi však mluvit nesmí. Ani to není možné, na Spartě máme vytvořenou koncepci výchovy pro celý klub,“ zdůrazňuje Eisenkolb.

„Samozřejmě že rodiče mají přístup na naše tréninky,“ připouje se hokejista Michal Broš. „Neuznávám tezi, že mládežnický trenér by si měl udržovat od rodičů odstup. Naopak, měla by být mezi nimi vzájemná komunikace a spolupráce. S jedinou podmínkou - že rodiče nebudou trenérovi mluvit do trenérských záležitostí.“

Ideálem je tedy symbióza. Trenér rodičům řekne, jak si capart v jeho očích vede, jak se chová na trénincích, v kabině, v čem se zlepšuje a kde by naopak potřeboval zabrat. Na oplátku se může dozvědět, jak si svěřenec počíná, když zmizí z jeho dohledu. A to je nesmírně cenné. Pete Smith, renomovaný americký tenisový trenér, tvrdí: „Co se děje na hřišti, je obrazem toho, co se děje v rodině.“

Když syn doma při večeři poslouchá, že trenér, který ho odpoledne péroval na hřišti, je trouba, jak ho má potom respektovat? Nebo jak má přihrávat spoluhráči, o němž mu táta před spaním vykládá, že je nemešlo od přírody, tak ať mu přišť neposílá balon či puk?

Rodiče, nezametejte cestičku!

Nemluvte před dítětem špatně o trenérovi, soupeřích, rozhodcích, spoluhráčích! Tak zní poučka pro rodiče, kterou razí americký projekt Změňme hru, zabývající se výchovou rodičů sportovní mládeže. A přidává: „Buďte příkladem v pozitivním myšlení! Místo neinformované kritiky a nadávek na ostatní raději nalijte potomkům další chuť do tréninku a zápasů.“

A ještě jedna praktická rada z téhož pramene. Tátové a mámy, kteří rozebíráte s ratolestmi výkony v utkáních hned poté, co k vám přijdou vysprchované z kabiny, nedělejte to. Vy i děti jste plní emocí nebo frustrace, takže by vám v návalu adrenalinu mohlo uklouznout něco, co by vás pak mrzelo. Počkejte, až vychladnete, a pak si to v klidu vyříkejte. A nikdy nezapomeňte říct, že milujete hru, kterou dítě předvádí, a rád se na ni díváte. Tahle věta má záračné účinky!

FOTBALOVÉ DESATERO DĚTÍ PRO RODIČE A FANOUŠKY

- 1) Fanděte a povzbuzujte
- 2) Bavte se s námi, fotbal je hra, ne válka
- 3) Oceňujte naše dovednosti, ale hlavně snahu
- 4) Nenadávejte a neraďte nám křikem, co máme na hřišti dělat. Radí nám trenér
- 5) Pomáhejte nám, abychom se zlepšovali
- 6) Respektujte naše soupeře a jejich fanoušky
- 7) Hlavní cíl není vítězství, ale radost ze hry
- 8) Ztleskejte i soupeři, který se snažil a hrál fair play
- 9) Nenadávejte rozhodčímu, když udělal chybu. I on nám pomáhá růst
- 10) Nechtějte výhru za každou cenu, v životě jde o víc než o fotbal

Naopak otázka „Vyhráli jste?“ svědčí spíš o neinformovanosti rodičů. A měli by to napravit. Návod na ovládání televize si přečte každý táta i máma, ale knížku o výchově sportovní mládeže jen málokdo z nich.

Pozor ale, abyste zase nesklouzli k hýčkání a rozmazlenosti. To byste také prokazovali mazlíčkům medvědí službu. Zametání cestičky ještě nikomu na vrchol nepomohlo. Platí opak. Jaromíru Jágrovi pomohla k úžasným rekordům v NHL tvrdá práce na rodinném statku. Pavel Nedvěd se stal nejlepším fotbalistou Evropy, protože si jako mladík místo diskoték přidával v běhu a v posilovně.

Na tohle se v Česku stále zapomíná, což je podhoubí pro úlevy a nižší nároky. Nejen na hřišti, nýbrž také ve studijních povinnostech. Přitom škola je i pro sportovce základem života. Proto autobusy denně ráno z barcelonské fotbalové akademie odvázejí hvězdičky do nejlepších škol v katalánské metropoli. Ve dvě odpoledne je přivázejí zpátky. Trénink následuje až v podvečer. A po něm si žáci dělají školní úkoly či dohánějí resty v učebních látce. Nelze se přece spoléhat jen na to, že se budou žít fotballem.

Ralf Rangnick, německý fotbalový trenér, ještě vypichuje druhý důvod, proč se vyplatí nekašlat na školu. „Hráči, kteří vědí, že se užijí i jinak než

TÁTOVÉ A MÁMY, KTEŘÍ ROZEBÍRÁTE SRATOLESTMI VÝKONY V UTKÁNÍCH HNED POTÉ, CO K VÁM PŘIJOU VYSPRCHOVANÉ Z KABINY, NEDĚLEJTE TO. POČKEJTE, AŽ VYCHLADNETE.

fotbalem, jsou na hřišti kreativnější. Mají totiž v sobě méně strachu a obav.“

Je tedy ošidné zanedbávat vzdělání!

Co ale dělat, když sportující mládě ve studiu plave? Je na místě třeba zákaz tréninků?

„Neuznávám zakazování tréninků. Když dostane kluk kouli, bojí se to říct doma. Pokud si na tréninku vyčistí hlavu a vyventiluje se, pak se mu to doma říká jednodušeji. Alespoň tak jsem to měl já, když jsem byl malý,“ líčí Michal Eisenkolb. Ovšem okamžitě dodává: „Ale zápasy jsou při špatných školních výsledcích nula! To se dohodnu s rodiči a klukovi řeknu: Dokud se nezlepšíš ve škole, rád tě uvidím na tréninku, ale o zápasech si můžeš nechat jen zdát. Až to bude ve škole v pořádku, zase si zahraješ zápas.“

Způsobů, jak probudit sportovního žáčka ve škole, je však víc. Co to třeba zkusit takhle: „Máš teď tři týdny na to, aby ses ve škole zlepšil, a pak si o tom promluvíme znovu!“ Trenér nevyhrožuje ani nestaví ultimáta v době, kdy ještě neví, co je za zhoršením prospěchu.

Michal Broš, zapálený hokejový trenér, připouje důležitou připomínku: „S tímhle by měli přicházet sami rodiče. Trenéře, kluk udělal průšvih ve škole, nepůjde na zápas. Jenže teď mám zkušenosti, že to funguje naopak. Mladý hokejista má špatné chování nebo přístup ke škole, k tréninku, proto nedostane od kouče nominaci na zápas. Reakce rodičů? Co si to ten trenér dovoluje!? A nadávají, že překračuju trenérské pravomoci. Nechápou, že jedna vynechaná sobota přinese jejich klukovi spoustu pozitivního do budoucnosti. Ve Finsku jsou trenér nebo učitel pro děti autorita. Jakmile něco řekne, děti to udělají. I to, co se jim nelíbí. U nás bohužel často rodiče vychovávají děti stylem, proč bych něco měl dělat, když by to mohl udělat Jirka odnaproti, protože má méně práce. Pak přichází rozčarování. Ve sportu i v běžném životě.“

Je však těžké rozloučit se s rozmazleným synáčkem a jeho věčně nespokojenými rodiči, když platí nemalé příspěvky, bez nichž se klubům složitě dýchá. Jsou to mlýnské kameny, ovšem neměly by semlít zdravé zásady.

Nyní k vážnému dilematu, o kterém se vedou mezi rodiči i trenéry bouřlivé debaty. Takže: hrát či nehrát v mládežnických kategoriích na výsledky?

Nejprve se podívejme, jak se na tuhle problematiku dívají ve fotbalové Barceloně, odkud vy-

létá ročně mnoho talentů do profesionálních seniorských týmů.

„Když naše mládežnické týmy hrají zápasy, zajímají nás tři věci: Zprvé: musí být sportovní, dělat méně faulů než protivník. Zadruhé: Musí se snažit být kreativnější než soupeř, tedy útočným fotbalem ho přehrávat. Zatřetí: až pak je na řadě skóre. Tedy: chceme vyhrát, ale ne bez splnění dvou předcházejících podmínek,“ říká Albert Capellas, mládežnický koordinátor z La Masie.

Co říkají čeští trenéři?

„Když jsem začínal, taky jsem si říkal: Ježíšmarjá, oni prohrajou turnaj! Cím víc je člověk s těmi dětmi, tím víc přichází na to, že pro ně to není to nejdůležitější. I když si to rodiče myslí. Jasně, dítě chce vyhrát, ale na za každou cenu. Hlavně se chce v zápasech bavit. A zaplať pánbů, čím dál víc rodičů tohle u florbalu začíná chápat,“ soudí Eisenkolb.

Hokejový trenér Michal Broš na věc nahlíží takto: „Nemůžeme vychovávat děti způsobem, že výsledek je něco, kolem čehož se všechno točí. Že je nutím už od minihokeje vyhrávat tím, že mám dva šikovné kluky a budu je jako trenér nechávat hrát furt dokola. A na další čtyři se nedostane, protože nejsou ve druhé třídě ještě tak dobří. Jenže tím se ořežu o spoustu talentů už na začátku. Všechny děti by měly dostávat od začátku příležitost.“

Eisenkolb dává stejnou šanci všem. „Desetiletý kluk si jde zahrát, ne to odsedět. Každý, kdo jsme dělali sport, jsme seděli, ale ne jako děti. To neuznávám! Mám patnáct dětí na turnaji a patnáct dětí hraje. I když vedeme 1:0 minutu před koncem, dám tam klidně třetí lajnu. Jsem přesvědčený, že neprohrajeme. A když prohrajeme? No

a co. Nikdo nikomu nic nevyčítá. Dítě se nesmí bát chyb. A i prohru si musí zažít a poučit se z ní,“ říká jednoznačně.

Nepodlehne však dojmu, že na vítězství nezáleží. To by pak už nešlo o sport. Ten je přece založený na soutěžení. Podpora touhy vyhrát je nutná!

„Tahle touha totiž současným dětem chybí,“ upozorňuje Broš. „Je to způsobené tím, že dnešní děti mají všechno a hned pod nosem. Dostávají nejnovější iphony za 20 tisíc jen tak, protože je chtějí. Díky tomu nemají v sobě vnitřní touhu být úspěšni. V čemkoli, co dělají. Hrajeme třeba fotbal na tréninku, ale kluci dostanou gól a jsou vysmátí. Není v nich touha vyhrát. Na vítězství se hrát musí, ať už jde o hraní kuliček nebo o bago na tréninku!“

Jak tuhle touhu u dětí probudit? Jedině tím, že kolem nich bude zdravé, tvůrčí, radostné a motivující prostředí. Je na rodičích a trenérech, aby ho společně pomáhali vytvářet.

Inovátor Eisenkolb na tom nepřestává pracovat. „Přes jarní prázdniny jsem dal klukům úkol: Napište mi, v čem byste se chtěli zlepšit. A v čem si myslíte, že jste nejlepší. Pak si to dám dohromady a podle toho připravím tréninky. Budou se od sebe učit navzájem. Kdo mi napíše, že se chce zlepšit v bekhendové kličce, dostane ho na starost ten, kdo ji nejlíp umí. Ať k tomu kluci dospějí sami, já na to budu jen dohlížet.“

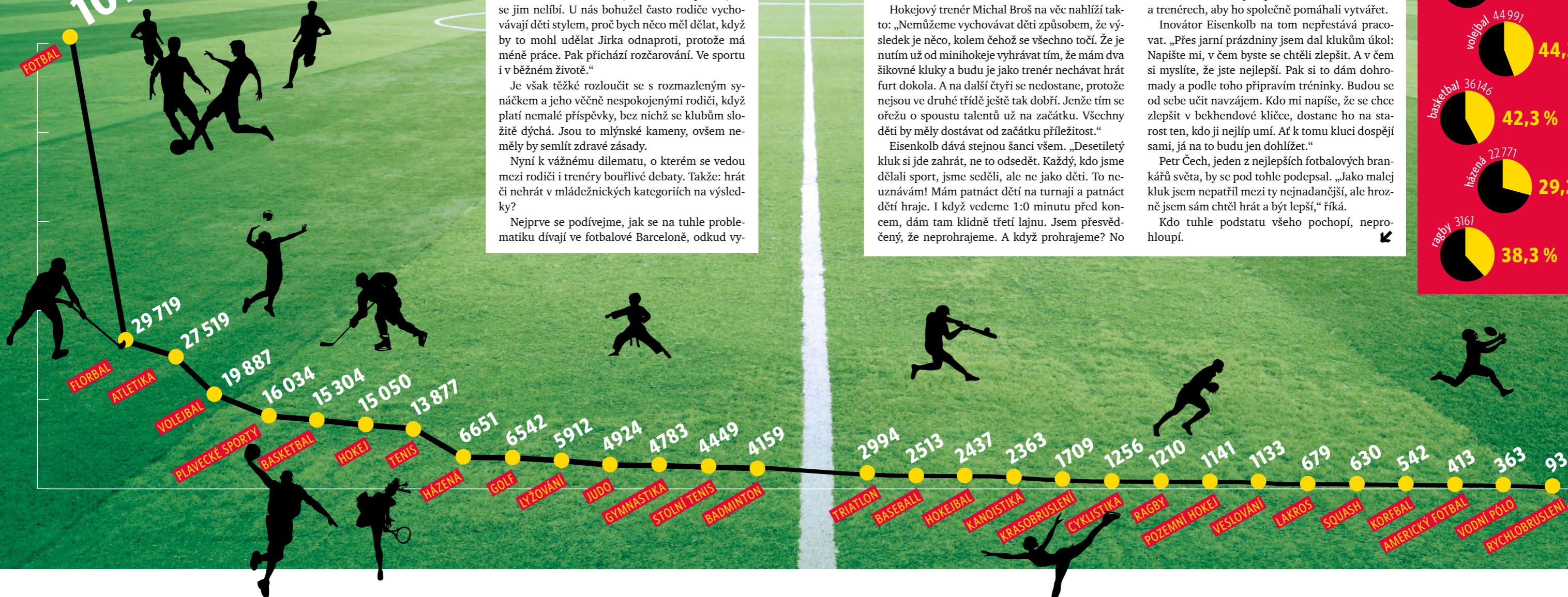
Petr Čech, jeden z nejlepších fotbalových brankářů světa, by se pod tohle podepsal. „Jako malej kluk jsem nepatřil mezi ty nejnadanější, ale hrozně jsem sám chtěl hrát a být lepší,“ říká.

Kdo tuhle podstatu všeho pochopí, neprohlupe.

ČLENSKÁ ZÁKLADNA MLÁDEŽE 30 VYBRANÝCH SPORTŮ ČUS

(data České unie sportu k 31. 12. 2014)

101 110

PODÍL MLÁDEŽE V CELKOVÉ ČLENSKÉ ZÁKLADNĚ SPORTU

